

ת"פ 50837/01 - מדינת ישראל נגד פ א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-01-50837 מדינת ישראל נ' (עוצר)

בפני כבוד השופט חנה מרום לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פ א (עוצר)

הנאשם

זכור דין

רקע

1. הנאשם הודה בעובדות כתוב האישום, אולם בא כוחו טען כי כתוב האישום אינו מגלח עבירה של הטרדת עד. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים קבעתי כי עובדות כתוב האישום מקיימות עבירה זו ולכן הנאשם הורשע בשש עבירות של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק ההגנה על הציבור מפני עבירות מין, התשס"ו- 2006 (להלן-החוק), עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 ועבירה של הטרדת עד לפי סעיף 249 (להלן- חוק העונשין).

2. מעובדות כתוב האישום עולה כי במסגרת תפ"ח 526/08 הוצאה ביום 10.10.7 נגד הנאשם צו פיקוח אשר הוארך מעת לעת ובפעם החדרונה נקבעה תקופת הצו מיום 14.4.13 ועד ליום 13.4.17. במסגרת צו הפיקוח נאסר על הנאשם לצרוך משקאות אלכוהוליים, ליצור קשר עם קורבנות העבירה, להתחבר עם קטינות או חסירות ישע. כמו כן נקבע שעליו לשתף פעולה עם קצין הפיקוח.

3. על אף צו הפיקוח, במועדים 28.8.13, 29.8.13, 13.12.13 ו- 15.12.13 וכן במועדים שאינם ידועים למאשימה, שתה הנאשם אלכוהול, חרף האיסור המוטל עליו במסגרת צו הפיקוח. ביום 1.12.14 ניגש קצין הפיקוח לבתו של הנאשם אולם הנאשם סירב לפתח לקצין הפיקוח את הדלת ולהכניסו למישר כשבה ורביע. גם במקרה זה הזהה הנאשם.

4. ביום 18.1.15 התקשר הנאשם אל א. א. קורבן העבירה בתפ"ח 526/08 וזאת חרף צו הפיקוח האסור עליו ליצור קשר עם קורבנות העבירה. באותו היום בין השעות 17:20 ועד 21:25 התקשר הנאשם אל א. א. 17 פעמים, השאיר לה הודעה במסיבון הקולי ואף אמר לה כי לבקשתו לו את שבע השנים האחרונות שהיא בכלא והוא צריכה לשלם על זה.

תסקירות שירות מבוחן

5. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר ביום 15.4.15 ממנה עולה כי הנאשם בן 26, רווק אשר עלה לארץ בגיל טרם מעצרו התגורר במשפחה אומנה והיה משולב במסגרת שירותי הרווחה במרכז אבחון יומי ובמקביל טופל בעמותת אפש"ר המתפלת בנפגעי אלכוהול. עוד עולה מהتفسיר כי הנאשם בעל נתוני קוגניטיביים נמוכים, ס"י 12 שנות לימוד ובעל שליטה חלקית בכתיבה וקריאה. נסיבות חייו הקשות ביותר של הנאשם מפורטות בהרחבה בתסקיר שירות המבחן.

6. בגיל 16 התגורר הנאשם במשפחה אומנה אולם בגיל 18 פנתה המשפחה למצוא עבورو מסגרת אחרת מאחר שהמשפחה חששה שהיא אינה מסוגלת לה坦מוד עם בעיותו והוא אינו נשמע להם ואף במסגרת זו הוגשה נגדו תלונה על ביצוע עבירות מין. משפחת האומנה הגיעו להוסטל המיעוד לנעור ולצעירים מוגבלים ושזה שם במשך שנה וחודשים. גם במהלך שהותו שם הוגש נגדו תלונות נוספות על ביצוע עבירות מין. בגיל 19 עזב הנאשם את ההוסטל מרצונו אולם התקשה לה坦מוד עם החיים בחוץ ונפנה בשנת 2008 לשיעור שירותי הרווחה והחליט לסייע לו מחוץ להוסטל ונשכחה עבورو דירה ואף סייע לו במציאת מקום עבודה ובתמורה התחייב הנאשם לשתיית אלכוהול ולעבור הליך טיפול. הנאשם לא עמד בכללים, שתה לשוכרה, נעדר מעבודתו וпотר, לא שילם את חובותיו בדירה וכן החליט להפסיק את הלילוי הטיפולי שנייתן לו על ידי שירותי הרווחה ובונוסף לכך הוא נעצר עד תום ההליכים. בשנת 2009 נדון הנאשם בגין ביצוע עבירות מין ל- 30 חודשים מאסר. מאז שחררו ועד היום הינו הנאשם בקשר עם גורמי הרווחה אך לא נמנע משתית אלכוהול, כאשר בחלוקת מהקרים תחת השפעת אלכוהול, הוא הtenthal באופן פוגעני כלפי קורבנותיו.

7. עוד עולה מהتفسיר כי הנאשם החל את מעורבותו בפלילים בגיל 15 והורשע בביצוע עבירות אלימות בגיל 16 ובמשך הורשע בגיל 20 בביצוע עבירות מין. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מתקשה ללחחת אחריות, מאופיין בהתנהגות אימפרטיבית וקושי בשליטה בדחיפים מיניים, הנאשם חסר אמפתיה לקורבנות, בעל סוף תסכול נמוך וחסר מסגרת משפחתיות תומכת וכן בעבר שירות המבחן נמנע מהמלצת טיפולית בעניינו.

8. בספטמבר 2011 הופנה הנאשם לשירות המבחן בשל הפרת צו פיקוח. בתסקיר שהוגש באותה עת עולה כי הנאשם עבד כתבח, לפקח במסגרת מסטרו אחריות מלאה על ביצוע העבירות ורצה להשתלב בטיפול ואף טופל במסגרת מסטרו, אולם הטיפול הופסק בשל קשייו לעמוד בתנאי הטיפול. הנאשם מסר כי הפסיק הטיפול לאחר שחוווה חוויה מינית אלימה במסגרת מסטרו ובעקבות כך חלה נסיגה במצבו הנפשי. הנאשם מסר כי לאחר שחררו מהמאסר חזר לצורן אלכוהול. הנאשם נדון לחמשה חודשי מאסר ולמאסר על תנאי ואך נדון לחמשה חודשי מאסר שרצו בחופף בשל עבירות של הצתה וחבלה בצד רכב.

9. בשנת 2014 הופנה הנאשם פעמיים נוספת במסגרת מעצרו בשל עבירה של הפרת צו פיקוח ושירות המבחן התרשם כי רמת המסוכנות הנלמדת ממנו היא גבוהה וכן נמנעו מהמלצת לשחררו והaintaret נדון לשישה חודשים מאסר והפעלת מאסר על תנאי במצטבר.

10. אשר לעבירות שלפני, הנאשם לקח אחריות למשיח את ביצוע על התמכרותו לאלכוהול והוא מתקשה להכיר בחלקיו האלימים. הנאשם בעל נתיות אובדניות ונמצא במצבה נפשית ולכן שולב באגף לטעוני הגנה ונמצא במהלך פסיכיאטרי ומתקבל טיפול רפואי. הנאשם הביע רצון להשתלב בטיפול גמילה אם יידן למאסר.

11. מאינפורמציה שקיבלה קצינת המבחן משב"ס עולה כי הנאשם מוגדר כבעל מסוכנות מינית גבוהה, בתחילת התקשה לשתף פעולה עם קצין הפיקוח אולם החל משנת 2014 חל שיפור בדפוסי התנהגותו והוא שולב בתוכנית שיקום במסגרת שירות הרווחה וגילתה מוטיבציה ושיתף פעולה בתוכנית שנקבעה לו ולקח אחריות על מצבו. קצינת המבחן ביקשה לדוחות את הדין לצורך הגשת תסקיר משלים אשר יבחן תוכנית טיפול עבור הנאשם.

12. ביום 6.7.15 הוגש תסקיר משלים בעניינו של הנאשם ממנו עולה כי הנאשם עבר ראיון בדיקה להסתגל "...". הוצאות המטפל התרשם כי הנאשם בעל מאפייני אישיות אנטי-סוציאלית, מכור לאלכוהול, מסרב לקחת אחריות למשיחו, מגלה חוסר מוטיבציה לשיקום ולא היה מוכן להתייחס לביעותיו בתחום האלימות המינית. בשל חוסר המוטיבציה לתהילך שיקום ושינוי ולאחר הערצת הוצאות המטפל כי הוא זקוק למסגרת המספקת רמת מוגנות גבוהה יותר, הוא לא נמצא מתאים להשתלב במסגרת זו. קצינת המבחן התרשמה כי קיים פער בין המוטיבציה המילולית שביטהו הנאשם בשיחה עמה במהלך מעצרו לבין הריאון בהוסטל בראשית.

13. קצינת המבחן התרשמה שלמרות שלאורך השנים נעשו עמו ניסיונות טיפולים רבים, לרבות טיפולים "יעודים" בתחום גמילה מאלכוהול שלא הביאו להטבה במצבו, הנאשם אף לקח אחריות חלקית למשיח והשליך אותה על התמכרוותו לאלכוהול והוא חסר מודעות לחלקיו האלימים. קצינת המבחן צינה כי למרות הרשעותיו הקודומות, לרבות מאסרים על תנאי, חזר הנאשם על משיחו, וכן לנางם אישיות אנטי-סוציאלית ורמתו הكونטיבית נמוכה, ובשל הקושי לגלוות אמפתיה ולנוכח התמכרוותו לאלכוהול ובעהדר אפיק טיפול, התקשה הנאשם להשתלב בהילך של שיקום וקצינת המבחן המליצה כי בשל רמת הסיכון הנלמדת ממנו יוטל עליו מאסר שיפחית את הסיכון ממנו יסיע לו לקחת אחריות על מצבו.

结语

14. מתוך החלטה של א.א. עולה כי היא מוטרדת על ידי הנאשם מזה שנים הן טלפונית והן בכתב שMagnitude בסמוך למקום מגורי ושותה בקשרתה ולכן היא חששת מקרבתו וחשה أيام יומיומי. נוכחותו של הנאשם מהווה צל שמעיב עליו בכל עת, אפילו על אשורה ופגעת בשגרת חייה. התנהלותו של הנאשם אינה מאפשרת לה לבנות את עתידה, מעכבות אותה וכל רצונה הוא לחיות חיים שלווים ולהחלים מההפעעה ממנו. א.א. ביקשה מבית המשפט שלא ניתן לו לפגוע בה כל יום מחדש.

טעוני הצדדים לעונש

15. ב"כ המשימה ביקשה, למרות שמדובר בכתב אישום אחד, לקבוע בשל כל אירוע מתחם עונש הולם אחר שכן מדובר בעבירות שבוצעו במועדים אחרים ובנסיבות אופי אחר. לדבריה הערכיהם המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה הם

שמירה והגנה על הציבור מפני עבירות בגין, שמירה על עדים ונפגעי העבירה וכן קיום החלטות שיפוטיות.

16. ב"כ המאשימה הדגישה כי ריבוי ההפרות וריבוי השיחות המטרידות תלמידים כי מדובר בנזק חמור והדבר אף עולה מתחם נפגע העבירה ולפיכך היא סבירה כי מתחם העונש ההולם בשל כל אחד מהאירועים המפורטים בסעיפים 1 עד 5 לכטב האישום הוא בין 6 חודשים מס' עד - 12 חודשים מס' מאסר. מתחם העונש ההולם באירוע 6 הוא בין שנה ל- 24 חודשים מס' מאסר.

17. אשר לעונש המתאים סבירה המאשימה כי יש להתחשב בכך שהודה וחסך זמן שיפוטי, יחד עם זאת לנואם עבר פלילי מכובד, לא שיתף פעולה עם הרשות, אין לו אופק שיקומי וכן דפוסי התנהגותו הם תוקפניים ולכן יש להחמיר בעניינו, זאת בנוסף לצורך בהרתעת הרבים. לפיכך עתירה המאשימה להטיל על הנואם עונש ברף העליון של המתחם ולהשיט על הנואם סה"כ 3 שנות מס' מאסר, פיצוי לנפגעת העבירה וכן מאסר על תנאי, עוד ביקשה להפעיל את המאסר על תנאי התלייו ועומד כנגד הנואם.

18. ב"כ הנואם ציין את נסיבותו האישיות הקשות של הנואם, את ניסיונו לעبور טיפול, הן במהלך מאסרו והן לאחר שחרורו. עוד ציין כי נסיבות ההפרה אינן במדרג חומרה גבוהה והנואם לא עבר עבירות בגין במשך שנים.

19. אשר לשיחת הטלפון עם נפגעת העבירה, ב"כ הנואם לא חלק על כך שמדובר בהפרה חמורה יותרอลם הדגיש כי האイומים אינם במדרג חומרה גבוהה, לא הייתה שיחה פנים אל פנים ביניהם ואף לא הייתה שיחה טלפונית ביניהם אלא הושארו הודעות קוליות. מדובר בעבירה שבוצעה ללא תכנון מוקדם והנזק לו טעונה נפגעת העבירה הוא נזק שנגרם לה כתוצאה מעשי של הנואם בעבר.

20. עוד ביקש ב"כ הנואם להתחשב בנסיבות הקוגניטיביים של הנואם ובכך שהנואם רוצה להתחיל את חייו לאחר סיום מאסרו ולהמשיך בטיפול בו החל טרם מאסר והוא רואה במעשיו כמעידה בלבד. ב"כ הנואם הגיע פסיקה לתמיהה בטענותיו שעלה פיה נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר מותנה לבין מספר חודשים מס' מאסר ובמקירם רבים מסתפקים בהטלת מאסרים מותניים בלבד, וביקש מבימ"ש להסתפק בתקופת מעצרו של הנואם ולהאריך את המאסר המותנה התלייו ועומד כנגדו או לחילופין להסתפק בימי מעצרו ולהפעיל את המאסר המותנה בחופף.

21. הנואם בדבריו האחרון הצטער על מעשיו ומסר כי הוא רוצה להשתקם ולעלות על הדרך הטובה והוסיף כי לא י חוזר על מעשיו ומקרה שהוא לא חיים טובים.

מתחם העונש ההולם

22. בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשים אשר בוצעו על-ידי הנואם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובנסיבות הענישה הנהוגה.

23. במצבות תיקון 113 לחוק, על לקבוע ראיות לכל האם עסקין באירוע אחד או במספר אירועים, שכן הנאשם הורשע באישום אחד, המפרט שיש הפרות של צו ההחלטה, עבירות אiomים והטרדת עד שאירועו בין 28.8.13 ועד 18.1.15.

24. בית משפט העליון דין ב שאלה האם ראיות אiomות דעים ביחס לשאלת זו. גישה אחת היא גישתם של כב' השופט ברק-ארץ וככ' השופט פוגלמן בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (מיום 29.10.2014) (להלן: "ע"פ ג'אבר") לפיה ניתן לטעון כי כל העבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת כתוב האישום מהוות אירוע אחד בגין יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת. גישה שנייה היא גישתם של כב' השופט דנציגר בע"פ ג'אבר וגישתו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 27.8.2014) לפיה אף שמדובר בעבירות שבוצעו במסגרת אותו מיזם עברייני, משנהו בין המעשים יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאירועים.

25. מצאתי כי במקרה שלפני, למرات שמדובר באישום אחד הרי שמדובר בנסיבות שאירועו בנסיבות שונים, בעלי אופי שונה, וטומנים בחובם ערכיהם אחרים. יש להבחן בין הפרות צו ההחלטה בהם אין נפגע עבירה שתכליתן להרחק את הנאשם מפעולות היכולות להעלות את רמת הסיכון שייעבור עבירת מן נוספת, בין העבירות שביצע כלפי מי שנפגעה בעבר על ידו והעידה כנגדו. לפיכך, כאמור, אני קובעת כי כתוב האישום מגלה שני אירועים שונים, האחד הוא הפרת צו ההחלטה המפורטות בסעיפים 3 ו-4 לכתב האישום והשני הוא הפרת צו ההחלטה, האiom והטרדת העודה המפורטים בסעיפים 5 ו-6 לכתב האישום.

26. תכליתו של חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מן הוא להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מן חזרות על-ידי מי שהורשע בכך בעבר. בהתאם לכך, נקבע כי עבריין מן אשר מידת מסוכנותו אינה נמוכה, יהיה מצוי תחת פיקוח ומעקב בהתאם להחלטת בית-המשפט בעניינו, וזאת במטרה למנוע את ביצוע של עבירות מן נוספות על ידו. בנוסף לכך בהפרת צו ההחלטה ובטרדה עד יש משום פגיעה בשלטון החוק ובערך של כבוד החלטות וצווים שיפוטיים. מעבר לכך פגע הנאשם בשלומה, בפרטיו ובסולות רוחה של נפגעת העבירה. עוצמת הפגיעה בערכים אלה במקרה הנוכחי הייתה משמעותית, בשים לב לכך שמדובר בהפרות חוזרות ונשנות, למرات אחרונות של המפקח וכן במקרה נוסף סרב הנאשם לפתח את הדלת למפקח. באירוע השני מדובר בפגיעה במילוננת שהתקיימה במהלך מספר שעות ופגעה במילוננת באופן ממשמעותי כפי שעה מהצורהה ת/3.

27. סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין. מנסיבות ביצוע העבירה עולה כי מדובר בעבירות חוזרות ונשנות. חלקו של הנאשם ביצוע העבירות הוא מרכזי שכן הוא המעורב היחיד בעניין. אשר לאירוע השני, מדובר בהפרת צו ההחלטה הכוללת אiomים בפגיעה במילוננת והשارة הודעות חוזרות ונשנות במשך מספר שעות במכשיר הטלפון שלו, כך שאין מדובר באירוע נקודתי או מעידה רגעית. יחד עם זאת, ראוי להציג כי לא יוכסו לנאים עבירות מן שאירועו בעקבות ההפרות.

28. בחינת מדיניות הענישה הנוגעת מלמדת כי על דרך הכלל, בגין ביצוע עבירות של הפרת צו פיקוח נוהגים בתוי המשפט להטיל עונש הכלל רכיב של מאסר בפועל, והכל בהתחשב בנסיבותו של המעשה ושל העונה. עם זאת, חשוב לציין כי מרבית הפסיקה בתחום, עניינה בהפרת צו פיקוח בהקשר של האיסור על יצירת קשר עם קטינים. כאשר מדובר בהפרות שאינן קשורות בקשר עם אנשים נוספים או נפגעי עבירה מדיניות הענישה הנוגעת היא בין מאסר מותנה ועד למספר חדש מאסר ממש.

29. בהתחשב בעקרון הלהימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם; בהתחשב במקרים הפהר ובסיבות ביצוע העבירה במקורה דן; וכן בהתחשב בענישה הנוגעת; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרא שלפני באשר לאירוע הראשון הוא בין מאסר מותנה שלצדו קנס או של"צ ועד ל-6 חודשים מאסר. באשר לאירוע השני מתחם העונש ההולם נע בין בין מספר חדש מאסר ועד ל-16.

העונש המתאים

30. נתתי משקל גיגיו הצער של הנאשם, ליכולותיו הקוגניטיביות המוגבלות, להודאותו של הנאשם וחרטתו ולחיסכון בזמן טיפולו. עוד התחשבתי בסיבות חייו הקשות ביותר של הנאשם, את ניסיונו לעبور טיפול ושיקום ואת רצונו לעبور הליך של טיפול במסגרת תיק זה, ניסיונות שלא צלחו. עוד התחשבתי בתקופה בה שהה הנאשם במעצר וידעו כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר.

31. לחומרה אשקל את הסיכון המשקף מביצוע העבירה לשлом הציבור ולשלומם של נפגעי עבירה פוטנציאליים. ההפרה המהותית והنمכת של צו הפיקוח במקורה דן מצביעה על אף שה הנאשם אינו מבין את הצורך בקיומו של צו הפיקוח - הן למען הגנה על קורבנות פוטנציאליים, והן למען הגנה על עצמו מפני הזדמנויות לבצע עבירות מין חוזרות. אי ההפנמה של הנאשם את חשיבות השמירה על צוים רפואיים, עולה מעברו הפלילי של הנאשם אשר הורשע בעבר בעבירות דומות ואף ביצע את העבירות שלפני לאחר שנדון לתשעה חדש מאסר בשל אירוע דומה כלפי נפגעת העבירה ושהה שמאסר על תנאי של 5 חודשים תלוי ועומד כנגדו. הנאשם חוזר על מעשי אלה זו הפעם השלישית, ומאסרים שהוטלו עליו ומאסרים על תנאי לא הרתיעו.

32. בנוסף, לחומרה הנוגם נזקף עברו הפלילי המשמעותי, שכן למרות גיגיו הצער הנוגם מעורב בפלילים מגיל 15 וצבר לחובתו 6 הרשעות קודמות במגוון עבירות לרבות עבירות של אלימות, ורכוש אשר בגין ריצה עונשי מאסר. הרשותו הקודמת של הנאשם משנת 2008 היא בעבירות מין חמורות בגין נshaft ל- 30 חודשים מאסר בפועל, לאחריה ניתן צו הפיקוח נשואתיק זה.

33. עוד אשקל את הצורך להגן על הרבים ככלל ועל א.א. בפרט מפניו של הנאשם, שכן למרות רצונו המילולי לעبور הליך של גמילה ושיקום, ולמרות השתלבותו בעבר בטיפול, ולמרות ההזדמנויות שניתנה לו להשתלב בהליך של טיפול בהליך זה, נראה כי קיים פער בין הרצון המילולי ליכולתו של הנאשם להתמודד ולהצליח בהליך הטיפול. במצב דברים זה נותרת מסוכנותו הגבוהה של המשיב ללא מענה ולכך יש לתת משקל מכריע לשיקול זה. יש לקוות כי הנאשם יצליח לנצל את תקופת המאסר כדי לעبور הליך של שיקום בין כותלי שב"ס ולהתמודד בו עם שחררו.

34. לאחר ש שקלתי את הנسبות לקולא ולחומרה החלטתי להטיל על הנאשם עונש כולל בשליש העליון של המתחם, אולם לא מצאתי לחרוג ממנו, נוכח לקיחת האחריות, גילו הצער של הנאשם ונسبותיו האישיות הקשות.

35. לפיכך אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. מאסר לתקופה של 12 חודשים מאסר.

ב. אני מפעילה את המאסר על תנאי של 5 חודשים מת"פ 14-01-14 (שלום עכו) חודשים בחופף ושלושה חודשים במצטרב, כך שה הנאשם ירצה סה"כ 15 חודשים מאסר מיום מעצרו.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 192 או 249 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 22(א) לחוק הגנת הציבור מפני עברייני מין, תשס"ו - 2006.

הודיע על זכות ערעור לבית המשפט המחווזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ט אב תשע"ה, 04 אוגוסט 2015, בנסיבות הצדדים.